

## 36.

De volgende dag was Frank vroeg op. Los Angeles inspireerde hem, zo verklaarde hij. Dat begreep ik. Het is een bizarre stad. In Amerika is alles gekker en groter, maar Los Angeles gaat nog tien stappen verder. Het deed me denken aan een krankzinnig 18+ pretpark, bevolkt door plastic vrouwen, mensen in superheldenkostuums en wannabee artiesten. Frank vond het prachtig. Hij had zijn vrolijkste kleren aangetrokken. Dit keer geen zwart shirt voorzien van aanstootgevende teksten. Een kleur die het midden hield tussen oud-rose en verschoten oranje omsloot zijn lijf. Het was een strak shirt waardoor hij gespierder leek dan hij was. De vaalblauwe spijkerbroek met gaten en rafels gaf hem iets rebels. Het was geen jaloezie. Niet het juiste woord, maar toen we door de lobby langs een grote spiegel liepen vroeg ik me af hoe hij die jongensachtige uitstraling zo goed wist te conserveren.

Vlakbij het hotel bevond zich een Starbucks. Frank wilde koffie. Daarna mocht ik hem vragen wat ik wilde. Als ik zeg dat ik geen Starbucks fan ben, druk ik mij nog diplomatiek uit. Honderd soorten koffie en ze smaken allemaal naar slootwater. En dan de tsunami aan vragen. Welke smaak? Welk formaat? Wil je er karamel in? Siroop, vanille? Zonder suiker, met suiker? Wil je melk van de geit of rechtstreeks uit de godverdomde tiet van dat mokkel aan tafel vijf? Als je om gewone koffie vraagt, kijken ze je aan alsof je een broodje bal bestelt in een vijfsterren restaurant. Frank was een andere mening toegedaan. Dus betraden we Starbucks op de hoek van Grand Avenue en 6th Street en kozen we een plekje bij het raam.

‘Verras me maar,’ zei ik tegen Frank. ‘Ik ga het niet bestellen. Geen idee wat al die termen inhouden.’

Hij keek me verbaasd aan. Tot dan toe was ik eigenlijk altijd degene geweest die dingen regelde, dan wel betaalde. Die keer niet. Ik weigerde voor lul te staan tegenover het Aziatische meisje met medium lang haar, vegan tatoeages en haar honderdduizend keuzes.

‘Maar het betalen dan...?’ vroeg hij.

‘Betalen?’ Ik begreep oprecht zo snel niet waar hij op doelde.

‘Ik krijg het niet gratis he!’ zei hij verwijtend.

*Serious?*

Zonder iets te zeggen trok ik mijn portefeuille tevoorschijn en overhandigde hem mijn creditcard. Of liever gezegd; Bijvoets’ creditcard.

‘Bedankt.’

Vijf minuten later kwam hij terug met twee witte bekers, compleet met bruin wikkel en overbodig plastic dekseltje. Frank zette een van de bekers pontificaal voor me op tafel.

‘Alsjeblieft. Anniversary Blend voor het schrijvertje.’

Ik schoof de wikkel naar beneden en bekeek de aangevinkte vakjes. Iets met custom en shots. De combinatie triggerde associaties met cumshots en beelden van de avond daarvoor. Met Roxy nog op mijn netvlies draaide ik de beker een kwartslag waardoor mijn oog op de met zwarte stift gekrabbelde naam viel.

Frank grinnikte.

‘Wat staat er in godsnaam?’

‘Kassanova...’

‘Ten eerste; waarom? Ten tweede; dat mokkel heeft het fout geschreven.’

‘Kijk,’ zei Frank en liet mij zijn beker zien.

‘Frenk?’ vroeg ik. ‘Met een e?’

Automatisch keek ik naar het Aziatische meisje dat druk in de weer was met de volgende klant.

‘Zijn ze hier dom?’

‘Je zal het niet willen horen,’ zei Frank terwijl hij de deksel van zijn beker trok, ‘maar het is een complot.’

‘Daar gaan we weer.’ Moeite mijn ergernis te verbergen deed ik al niet meer. ‘Vertel...’

Hij leunde iets naar me toe en fluisterde: ‘Ze schrijven de namen opzettelijk verkeerd.’

‘...Opzettelijk verkeerd,’ herhaalde ik.

‘Juist.’

‘Waarom?’ Tegelijkertijd draaide ik weg op mijn kruk om hem duidelijk te maken dat zijn verklaring me niet heel erg bezighield. Alles om zijn gezwets zo kort mogelijk te houden.

‘Je denkt dat ik maar wat lul, of niet?’

‘Vertel nou maar.’

‘Wat doen mensen als hun naam verkeerd geschreven wordt op zo’n beker?’

‘Geen idee. Boos worden op de Aziaat?’

‘Nee. Denk na.’

‘Frank, ik weet het niet. Vertel het nou maar gewoon.’

Hij ging er bij staan. ‘Social media!’

‘Wat?’

‘Mensen zetten dat op social media. Zo van; kijk hoe ze bij Starbucks mijn naam spelen? En elke keer gaat de naam Starbucks weer rond op Facebook, Instagram, X en de rest van die shit. Gratis reclame! Diepe buiging en fokking dikke fooi voor de gast die dat bedacht heeft.’

‘Als dit echt klopt, geef ik toe dat het slim is,’ merkte ik welgemeend op.

Frank sloeg hard op mijn schouder. ‘Zie je nou wel. Jij denkt altijd maar dat ieder

complot verzonnen is door een paar gekkies.’

‘Dat denk ik niet, maar oké. Deze keer geloof ik je. Alleen heb ik nog wel een andere vraag.’

‘Ik ben een en al oor,’ zei Frank. Het feit dat ik zijn complottheorie dit keer zonder tegenstribbelen geloofde deed zijn humeur zichtbaar goed.

‘Waarom in godsnaam Casanova?’

Frank roerde lachend in zijn koffie voordat hij antwoord gaf. ‘Ik wilde eerste *Ted*’ op die beker laten zetten.’

‘Ted?’

‘Ja, van Bundy. Je weet wel. De seriemoordenaar. Maar Casanova vond ik ook wel passen. Zoals ik jou in de weer zag met dat sletje bij het tankstation.’

Weer begon hij over dat meisje. Het zat hem nog altijd dwars. Ik weet niet of het zijn bedoeling was dat ik zou reageren, maar ik besloot dat deel van het onderwerp te negeren. Dus vroeg ik: ‘Waarom Ted Bundy?’

Hij roerde opnieuw in zijn koffie, wendde zijn blik af en liet een stilte vallen. Dat deed hij wel vaker. Precies lang genoeg om spanning op te bouwen. Vreemd genoeg leek hij nu geen theater te maken. Toen hij zich naar mij toe draaide voelde ik het kippenvel op mijn armen springen. Zijn staalblauwe ogen waren hard. De lach was verdwenen.

Hij zei: ‘Omdat ik denk dat er een moordenaar in jou zit.’

We gingen ergens eten. Geen idee meer waar. De weg vanaf Starbucks is een wazige vlek in mijn geheugen. Franks opmerking had me uit balans gebracht en ik begreep niet goed waarom. Dat de serveerster met het korte blonde haar die onze sandwiches bracht een bijzonder goed lichaam had weet ik nog, en dat Frank op een bepaalde manier naar mij had gekeken toen ik op een bepaalde manier de serveerster bekeek weet ik ook nog. De combinatie van Franks aantijging, zijn blik, en haar wiegende heupen bracht me op een gestoorde gedachte. Zonder dat ik er controle over had beeldde ik me in hoe het zou zijn haar te doden. Is dat verknipt of niet? Ik hield mijzelf voor dat mijn hersenspinsel meer zei over Franks rancuneuze persoonlijkheid dan over mijn verlangen om daadwerkelijk vrouwen te vermoorden.

Frank was een meester in het bespelen van mensen. Met één enkele zin zette hij je voor de poorten van de hel. Dus maakte ik mezelf wijs dat het een wraakactie was die voortkwam uit het Lordsburg-incident.